

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.885 van 26 november 2002
in de zaak A. 110.145/XIV-6531.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat F. LANDUYT,
 kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat 147

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 10 september 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 juli 2001 tot weigering van verblijf;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het administratief dossier van de eerste verwerende partij en de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 9 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX is een Slovaaks staatsburger. Hij komt in België binnen op 28 juni 2001 waar hij zich op 2 juli 2001 vluchteling verklaart.

1.2. Op 6 juli 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf.

1.3. Op 24 augustus 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 6 juli 2001. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

U, een Slovaaks staatsburger van Roma-origine, verliet uw land eind juni 2001 en vroeg op 2 juli 2001 het statuut van vluchteling aan bij de Belgische autoriteiten. Toen u in België aankwam, verbleven uw vrouw L. R. (o.v. 5.091.257) en uw drie minderjarige kinderen reeds in België. Uw vrouw had op 2 mei 2001 eveneens het statuut van vluchteling aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een geldig internationaal Slovaaks paspoort.

U hebt uw land verlaten omdat u er verscheidene problemen had omwille van uw origine. In 1998 werd u op straat aangevallen en geslagen door skinheads. U bent na het incident niet naar de politie gegaan omdat die u, een Roma, toch niet zou helpen. Hierna bent u met uw gezin naar Nederland vertrokken waar u in januari 1999 het statuut van vluchteling hebt aangevraagd. Drie dagen later ontving u echter een negatief antwoord en bent u met uw gezin naar Praag Tsjechië) vertrokken waar jullie bij uw moeder

hebben gewoond. In januari 2000 zijn jullie teruggekeerd naar Presov (Slovakije) omdat jullie illegaal in Tsjechië verbleven en omdat de problemen met de skinheads zouden zijn afgenomen. Toen jullie terug in Presov woonden, kregen jullie problemen met de burens omdat die niet wilden dat er Roma's in de buurt woonden. In mei 2000 kwamen er drie onbekende mannen bij u thuis die u duidelijk maakten dat u en uw gezin de woning moesten verlaten. Eén week later zijn ze teruggekomen en wilden ze de woning voor zeer weinig geld kopen. Ze hadden interesse in de grond en wilden jullie op die manier daar weggagen. Na hun tweede bezoek bent u voor twee weken naar Tsjechië gegaan. Een week na uw terugkeer uit Tsjechië zijn de mannen weer langsgelkomen en hebben ze met geweld het huis opgeëist. Uw vrouw heeft de mannen nooit gezien. Na dit incident bent u terug naar Tsjechië gegaan, deze keer met gans uw gezin. Nadat u met uw gezin was teruggekeerd naar Slovakije, bent u nog verscheidene keren alleen naar Tsjechië gegaan uit angst voor die mannen. De mannen zijn nog enkele keren langsgelkomen. Toen u in juni 2001 terugkeerde naar Slovakije, was uw vrouw al vertrokken naar België. Toen u reeds in België was, heeft u van uw zoon vernomen dat de mannen nog steeds naar u op zoek zijn.

Wat betreft uw problemen dient er te worden opgemerkt dat deze niet afdoende ernstig zijn om als een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd. U had problemen met enkele blanken die u en uw familie wilden verjagen omdat ze niet wilden dat er Roma's in de buurt woonden. De mannen zijn verschillende keren bij u thuis geweest en hebben met geweld geëist dat u uw woning zou verlaten. Ze wilden uw woning kopen om u op die manier uit de buurt te verjagen. Deze problemen, ook al speelt uw etnische origine hierin een rol, zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd. Bovendien overstijgen deze problemen met deze mannen het lokale niveau niet en haalt u geen enkel element aan dat aantoonst dat u zich niet elders in uw land had kunnen vestigen.

Bijgevolg kan in hoofdte van u geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld. De documenten (internationaal paspoort - huwelijksakte) die u voorlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas kunnen deze conclusie niet wijzigen.”.

2. Over de gegrontheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert:

“III.1. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980;

III.2. Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 24.08.2001 waarbij werd geoordeeld tot bevestiging van de verblijfsweigering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 06.07.2001.

In de motivering stelt de Heer Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn.

III.3. Vooreerst moet opgemerkt dat er (geen) tegenstellingen zijn tussen het verhaal van mijn verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, noch met dat van zijn echtgenote, Mevrouw R. L. Dit op zich bevestigt en versterkt de geloofwaardigheid.

III.4. Het Commissariaat-Generaal schat het Roma-probleem compleet verkeerd in. Dat de skinheads niet een toevallige groepering is die beperkte overlast berokkenen, maar een echte militie is, die zich in gestructureerde en georganiseerde groepen verplaatst om Roma-inwoners te bedreigen of af te tuigen. Dat zij geschoren hoofden hebben, gekleed zijn in witte T-shirt's met lederen vest, bretellen dragen met blauwe jeans en zwarte (lederen) botten. Dat zij zich tevens versieren met hakenkruisen en tatoeages van hakenkruisen of 'beker'-motief.

Dat bovendien deze skinheads een politieke beweging zijn in TSJECHIË, maar ook in SLOVAKIJE. Dat de overheid compleet deze groeperingen laat betijen.

Dat dit betijen vooral blijkt uit de laksheid waarmee de politie en het gerecht optreden. Wie een Roma-inwoner in elkaar slaat wordt hooguit 2 á 3 weken opgesloten en wie een zigeuner vermoordt krijgt amper één jaar gevangenisstraf. Bovendien is de politie afzijdig. Zij laten manifestaties van skinheads toe en grijpen zelfs niet in wanneer tijdens een demonstratie een ongewapende en niet-provocerende zigeuner in elkaar geslagen wordt.

Dat de toestand voor de Roma-inwoners in PRAAG weliswaar beter is, maar dat in de rest van het land zij als wild opgejaagd worden. Dat verschillende roma's reeds gedood zijn, o.a. de vriendin van B. R. en T., die enkele maanden terug overleden is aan zijn verwondingen in het Vscobecna Nemocnece-ziekenhuis in PLSÉN. Dat C. L., D. M., W. R., D. P. en D. D. allen op de vlucht zijn geslagen, allen het land ontvlucht zijn en dat D. M. en D. P. en hun gezin reeds politiek asiel gekregen hebben in Groot-Brittannië.

Dat bij terugkeer naar hun land, zij zeker zullen gedood worden, want zij worden geseind als ze het land binnenkomen en worden gevolgd door bendes. Dat de feiten wel degelijk zwaarwichtig zijn.

II (III).5. In zijn beslissing dd. 24.07.2001 heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in zijn motivering deze feiten niet besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991).

Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoeker in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de bovenvermelde wetsartikelen.

R. v. St. nr. 44.801, 3 november 1993, T. Vreemd., 1994, 95; T. Vreemd., 1994, 56; Rev. Dr. Etr., 1994, 29;”;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen (ondertekend te Genève op 28 juli 1951) en de artikelen 48, 49 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte heeft vastgesteld dat er onvoldoende indicaties zijn van discriminatie van de Roma-minderheid in Tsjechië; dat verzoeker stelt dat er bovendien geen tegenstrijdigheden zijn vastgesteld tussen zijn asielrelaas en dat van zijn echtgenote; dat voorts verzoeker benadrukt dat hij en zijn gezin in hun thuisland geen beroep kunnen doen op de bescherming van de plaatselijke autoriteiten omwille van hun Roma-origine en dus het risico lopen gedood te worden; dat verzoeker meent dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het “Roma-probleem” compleet verkeerd inschat;

2.2.2. Overwegende dat het niet volstaat, om aan de hand van algemene beweringen, te verwijzen naar een bepaalde toestand in het land van herkomst; dat verzoeker op deze manier niet met concrete en relevante gegevens aantoont dat, enerzijds, hijzelf persoonlijk of systematisch wordt vervolgd in zijn land van herkomst en, anderzijds, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de feitelijke gegevens van het dossier niet kon besluiten dat er in casu geen gegronde vrees voor

vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aanwezig is; dat verzoeker in de uiteenzetting stelt dat er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen, enerzijds, zijn asielrelaas en, anderzijds, dat van zijn echtgenote; dat er dient te worden benadrukt dat dit gegeven in casu niet ter zake dienend is; dat uit de bestreden beslissing namelijk blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag heeft besloten en niet tot de bedrieglijkheid ervan, zoals verzoeker verkeerdelijk lijkt voor te houden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het bestreden besluit overweegt dat de door verzoeker aangebrachte elementen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze vaststelling steunt op het feit dat de problemen die verzoeker heeft gekend het lokale niveau niet overstijgen en dat verzoeker geen enkel element aanhaalt waaruit blijkt dat hij zich niet elders in het land had kunnen vestigen; dat op basis van een analyse van de stukken in het administratief dossier dient te worden aangenomen dat de voornoemde overwegingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kennelijk onredelijk blijken; dat, wat verzoekers laatste argument betreft, hij zich beperkt tot loutere beweringen die niet concreet wordt uitgewerkt; dat, gelet op het voorafgaande dient te worden besloten dat verzoeker geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van het bestreden besluit; dat het oordeel van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet onredelijk of onzorgvuldig is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier; dat de bestreden beslissing aldus blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat de motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is;

2.2.3. Overwegende dat de Conventie van Genève geen directe werking heeft; dat met betrekking tot de opgeworpen schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet, elke uitwerking ontbreekt; dat aldus evenmin afbreuk kan worden gedaan aan de wettigheid van de bestreden beslissing; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig november tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.